

Zagreb, 31. listopada 2011.

**Reagiranje na tekst objavljen u Slobodnoj Dalmaciji,
31. listopada 2011. godine pod naslovom „7 godina ne mogu do posla“**

Zapošljavanje u osnovnim i srednjim školama barem deset godina predstavlja primjer najrazličitijih protuzaklonosti koje omogućavaju neprikrivena „sprega“ prosvjetnih vlasti i dvaju sindikata koji djeluju u području osnovnog i srednjeg školstva. Ovo je nečasno zajedništvo rezultat dvostrukih interesa. Prosvjetnoj vlasti ovime se osiguravala i još uvijek osigurava socijalni mir u situaciji dugogodišnjeg zaostajanja prosvjetarskih plaća i rezanja materijalnih prava. Sindikatima, a riječ je o Sindikatu hrvatskih učitelja i Nezavisnom sindikatu zaposlenih u srednjim školama, ova je sprega predstavljala i još uvijek predstavlja važnu „branu“ pred revoltom nezadovoljnog članstva. I jednima i drugima, kao onima sa Svetica tako i onima iz Učiteljskog doma, odgovara da se za dežurnog krivca za ovu „sramotu nad sramotama“ proglasi one koji su, vrlo često, u svemu ovome tek i sami bespomoćne žrtve. Riječ je dakako o ravnateljima osnovnoškolskih i srednjoškolskih ustanova. Ravnatelji su, kada je u pitanju zapošljavanje u školama, najčešće tek najobičnije žrtve dvostrukog tutorstva. S jedne su strane, zahvaljujući institutu suglasnosti, izloženi pritiscima utjecajnih političkih moćnika iz školskih odbora, dok ih, s druge strane, članovi famoznih županijskih komisija za rješavanje problema tehnoloških viškova primoravaju zaposliti „njihove“ nastavničke kadrove. A njihovim se kadrovima postaje se raznoraznim vrstama „podmazivanja“, članova ovih komisija. Nekad se radi o usluzi, nekad o protuuslugi, a nerijetko i o iznosima koje spominje nezadovoljna učiteljica iz teksta „7 godina ne mogu do posla“.

Sve ovo nije od jučer. Ova sramota ukazuje na dugogodišnje nefunkcioniranje pravne države u odgojno-obrazovnom sustavu. U proteklih deset godina, malverzacije u zapošljavanju, osobito to vrijedi za područje četiriju dalmatinskih županija, nisu eksces nego pravilo. Sprega pojedinaca iz županijskih ureda i lokalnih dužnosnika Sindikata hrvatskih toliko je snažna da su se o nju kao valovi od hridi odbila sva nastojanja da se jednom ovome stane na kraj. Nije pomogla čak ni sudska presuda kojom se iz osnovnoškolskog kolektivnog ugovora morala izbaciti odredba da član Sindikata hrvatskih učitelja ima prednost pri zapošljavanju. Članovi ovih komisija nisu se dali smetati čak ni u situaciji tzv. produžene primjene pravnih pravila, odnosno oni su po svome „mešetarili“ čak i kad je istekao kolektivni ugovor koji im je to omogućavao. Koliko je do opstanka ovog malverzacijskog instituta stalo pojedincima iz prosvjetne vlasti ali i iz pojedinih sindikata ukazuje i činjenica da su sindikalisti

pristajali potpisati i kolektivne ugovore zahvaljujući kojima bi članovi ostajali bez važnih materijalnih prava samo ako bi im se osiguravala opstojnost ali i pristrani sastav komisija za rješavanje problema tehnoloških viškova. Po pitanju rješavanja ovog problema pošteno se, poput svojih prethodnika Primorca i Strugara, kompromitirao i aktualni ministar Fuchs. Kada se na saborskom Odboru za naobrazbu ovoga ljeta raspravljalo o tome da se ove komisije pokuša barem stavi pod kakvu-takvu kontrolu, odnosno da se uz dva predstavnika većinskog u sastav ovih komisija uključi i jedan predstavnik manjinskog sindikata, ministar se, unatoč prethodno danim obećanjima predstavnicima Preporoda, povukao u „mišju rupu“ pred „pritislima s terena“.

Kao žrtve postojećeg rješenja, s jedne se strane, pojavljuju nezaposlene učiteljice i nezaposleni učitelji koji su, unatoč boljim referencama, bez ikakve šanse naći posao, dok se, s druge strane, kao žrtve pojavljuju i sve one učiteljice i svi oni učitelji, koji nisu u članstvu Sindikata hrvatskih učitelja i Nezavisnog sindikata zaposlenih u srednjim školama. Javna je tajna da se na području, npr. Splitsko-dalmatinske županije gotovo nepristojnim smatra očekivati rješavanje svoga problema ako se prethodno nije promijenilo „sindikalni dres“, odnosno ako se članstvo u Sindikatu Preporod nije zamijenilo članstvom u Sindikatu hrvatskih učitelja. Umjesto da lamentiraju nad odgovornošću nepopustljivih ravnatelja bilo bi puno zanimljivije da članovi komisije u Splitsko-dalmatinskoj županiji odgovore koliko je u zadnjih nekoliko godina riješenih slučajeva bilo članova Sindikata hrvatskih učitelja, a koliko članova Sindikata Preporod? Umjesto da prozivaju ravnatelje članovi ove komisije iz Splitsko-dalmatinske županije bi trebali odgovoriti zašto predstavnicima Sindikata Preporod onemogućavaju čak i uvid u svoj rad? Umjesto da „drvlje i kamenje“ usmjeravaju prema ravnateljima, članovi ove komisije bi mogli objasniti zašto i pored žestokih najava da će se sudski zaštititi od onih koji ih otvoreno prozivaju za prodaju radnih mjesta nisu ama baš ništa učinili da zaštite svoj „moralni lik i djelo“?

Hrvatsko društvo, aktualna situacija na to svakojako ukazuje, premreženo je u svim sferama korupcijom. Školstvo u svemu ovome nije i ne može biti izuzetkom. Zapošljavanje u osnovnom i srednjem školstvu u svemu ovome tek je najočitiiji primjer. Županijske komisije za rješavanje tehnoloških viškova predstavljaju paravan za najrazličitije vrste protuzakonitih radnji. Osobna korist članova komisija osnovni je smisao postojanja ovih komisija. Sve ovo plaćaju nezaposleni nastavnici i nastavnici učlanjeni u „krivi“ sindikat. Rješenja svemu ovome nema bez postojanja političke volje da se odlučno krene u raščišćavanje ovih problema. Po svemu sudeći, kroz nekoliko bismo mjeseci, mogli svjedočiti tome koliko su bila ozbiljna neka obećanja, danas još uvijek opozicijskih političara, kako će se, kada dođu na vlast, prihvatiti i rješavanja ovog problema o kojem u Slobodnoj Dalmaciji anonimno, više no znakovito, progovara nezaposlena splitska učiteljica, a tendenciozno sve to komentira istaknuta dalmatinska sindikalistica.

Za SZHŠ Preporod:
Željko Stipičić, predsjednik Sindikata